

Seni Çok Özledim Çok

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 07 Temmuz 2021

Hangi düş'ün yerlisiydi mazim ve hangi cafcaflı acıda büyüüp de olgunlaşmıştım?

Renklerim kâh vişneçürüğü kâh okul formamdaki o asil gri bense asi olmayı dilemişken ve de becerememişken en azından asi yüreğimle yaşayıp sevdim insanları bir ömrün de dilemması iken içimdeki sarkaç ve ben hep insanlığı ve sevgiyi heceledim.

Düşlerimi kuruttum ve astım balkon ipine.

Sonra çocukluğumu kurcaladım ve mutluluğu kurguladım, baba ve içinde her anne ve baba geçen cümleyi sağdıcım belledim.

Ellenmemiş bir benliğim ve belleğim var benim bir de varlığım ve çürüğe çıkan düşler asla muhatabım olmadı aslında ben olmadım muhatap hiç kimsesizliğin değil her şeyin ve her asil duygunun da vasisi iken.

Babam...

Duyduğun mu bu gün yoksa hep olduğu gibi içinde şekillenen o gül ağacı ve sen hep gülümsedin bana hep Gül Kızım, diye sevdim ama ilk göz ağrındım madem ve de yolunu beklediğin bir evlat dillendirdin bitimsiz sevgini adıma eklediğin -üm aslında hayatımı şekillendirecek bir sevginin mimarıydı.

Yollar aştn bir ömür.

Yarenlik ettin çocuklara yurdumun dört köşesinde çektiğin cefayı sefa belledin ve sadece on yedi yaşındaydın öğretmen olarak haiz olduğun asil mesleğin ve nasıl da alın teriydi bize bıraktıkların.

Para ne ki, babam?

Mal ve de mülk lakin...

İnsanın da kimseye muhtaç olmaması madem asıl mesele elbet bıraktığın şerefli soyadın ve öpmeye dahi kıyamadığın evlatların.

Bir düş ambarındayım bu gece.

Gerçeklerin de farkındayım hele ki kalp gözünün ne olduğuna aklım ermezken Rabbim bahşetti bu farkındalığı bana zaten çocukluğumdan bu yana illa ki saf addedilen varlığım şükür ki hala masum kalmanın ifasıdır sana yazdıklarım.

Sözcükler var, baba: öyle sözcükler var ki kan ile doğradığım.

Kanlanmış gözlerime pansuman yaptığım içimden gelen gözyaşım ama bir o kadar diktir de başım hatta sana da nasıl diklenirdim hele ki öğrencilik yıllarımda gerçi dediğin ve uyguladığın her emre ve yasağa uydum ama lafımı da asla esirgemedim.

Hüviyetim, baba.

Bazense hicapla dolduğum.

Lakin ne hezeyan ne isyan genelde heyecanlı varlığımın coşkumun zirve yaptığı ve müptelası olduğum sevgi zaten başıma iş açan da hep o sevgi olmadı mı?

Beni gözünden sakındığın kadar varmış hani cihanda saklı sırlar ve kötülüklerden de fersah fersah uzağa kaçmışken ama insan illa ki yakalanıyor elbet kendine en başta bazense dile gelmeyen şeyler yüreğimde

fokurdayan ve ihbar ediyorum kalemin sayesinde.

Bazen gocunuyorum.

Bazense çok mahcup oluyorum.

Sevdiğimi direkt söyleyemediğim o kadar çok insan var ki sanırım böylesi bir çağda geri kafalı tabir edilebilecek bir yapıdayım hali hazırda...

Sessizce büyüdüğüm.

Ve tüm dünyayı ve insanları gözümde büyüttüğüm...

Bense ufacak bir zerreye tekabül ederken kime ne diyeceğimi bilemiyorum genelde bu yüzden son sekiz yıldır aralıksız kaleme sarılıyorum ve bir bir ifa ediyorum içimden geçenlerin de bir kısmı ancak.

Kıymete binen asla sevgi değil günümüzde ve senin, annemle birlikte aşıladığın bunca değer değerine nasıl da vakıf oldum hele ki son birkaç yıl içinde nereye ait olup olmadığımı da sorgularken illa ki aidiyet duygumu sorguluyorum, baba.

Müptelası olduğum en başta alın yazım ve kaderim bir de uğruna canımı dahi vereceğim öğretiler elbet senin sıkı sıkı tembihlediğin gerçi yolum yalnızlığa düşmüş olsa da memnunum halimden hele ki benzemediğim hemcinslerim ve ne kadar yalın ve doğru bir insan olsam da illa ki sorgulandığım ve bir şekilde zan altında kaldığım.

Alıntı olmayan hayallerim var babam ve ne yazık ki her biri tek tek çalındı. Ben boş durur muyum? Elbet yeni hayaller kurduğum ve de kalemimle kendime kurduğum bu dünyada kâh canım acıyarak kâh severek kâh coşkuyla bazen de dipsiz bir hüznle yolculuk ediyorum.

O kadar çok insan çekip gitti ki senden sonra.

Öncesindekileri saymıyorum bile.

Bense defalarca kendimden gittim ve yeniden döndüm kendime ve aslımı koruma gayreti içerisindeyim elbet senin gösterdiğin yolda ve ilkelerin ışığında deliler gibi acımasızca kendimi o kadar çok masaya yatırıp hırpalıyorum ki sen bana kıyamazken ben daha fenasını yapıyorum ve diktiğim duvarlardan kimsenin geçmesine izin vermiyorum ve uzaktan ve de sessizce seviyorum insanları.

Düşlerim.

Yerlisiyim düşlerin ve de sevginin.

İnkâr edemeyeceğim kadar de coşkuyla hemhal bazense ansızın sönen ışığım ve tükenen gücüm ve enerjim öyle ki kendimi o kadar dağıtıyorum ki zaman zaman ve bir çınarın gölgesine sığınmak istiyorum kendimce sığıyorum da elbet saf ve lüzumsuz addedilen varlığım bazense o kadar çok yakınıyorum ki olan bitenden ve yakarıyorum Rabbime ve sevdiğim güvendiğim az sayıda insanın da yakasına yapışıyorum ve hatalı olduğumun bilincinde af diliyorum kimse rahatsızlık verdiğim.

Sevgi böyle bir şey işte, baba güven duygusu ile eşleşen ve içimde ne var ne yok bir bir döktüğümün ertesi bu sefer pişmanlıkla yanıyorum için için.

Bir dere yatağı belki de yüreğimi nadasa bıraktığım.

Kıraç topraklarda yeşeren sevgi.

Öncesinde saygınlık ve ihtimam iken önem arz eden bu yüzden insanların beni sevmesinden önce saygı duyulması gereken bir varlık olduğu için insanın saygımı koruyup yaşıyorum: hem karşımdaki hem de saygın addedilmek adına bu yüzden sınırlarımı çiziyorum bazense esnetiyorum ama bu sefer pişman

olup yeniden içime kapanıyorum.

Zor olan ne mi?

Bunu dile getirmem çok zor, baba çünkü sen yoksun ama ben varım öncesinde beni bana sunan değerlerim var adını koyamadığım da duygularım bu yüzden sadece vakit istiyorum Mevla'ndan çünkü yarım kalmış bir hikâyeyim ben, baba: seninle sizlerle yola çıktığım ve şimdi tek başıma kalıp kendimi korumak adına çabalarken bil ki hiçbir şey ve de hiçbir insan görüldüğü gibi değil/miş ki zaten sen bunu bildiğin için beni sıkı ve disiplinli yetiştirmişken...

Yâd edilesi çok şey var bir o kadar da acı elbet bu da kolay kolay dile gelmezken sadece kurguladığım bir hikâye olsun isterken hayatı biliyorum da hayatın bir kurgu olmadığını üstelik başrolde olduğumun bilincinde kimseye de sıramı vermezken sadece rotamda kalmaya çalışıyorum belki de bir ömür mutlu olmaya başaramayacağım ama inan ki haddinden fazla çabalıyorum ve çoğu zaman da kendimi en ağır şekilde cezalandırıyorum üstelik başka insanların verebileceği zarardan fazlasını da kendime verirken. Bir düşün unsuruyum belki de kimselerin de düşünemeyeceği kadar ama gerçek olduğum da aşikâr ve gerçeklerin gerekçelerini bilirken zaman zaman da kendimi kandırıyorum işte.

Kanadığım kadar da ve illa ki tutunmak adına hayata ve insanın kendine de tutunması önem arz ederken tutunmak elbet sevdiğim ve güvendiğim insanlara...

Hayat her geçen gün daha da zora binerken ve zor bir insan olmamın meali iken dikenlerim ile kendime çizdiğim sınırlar ve delişmen mizacımla belki de açmayı reddettiğim bir çiçek olmanın verdiği zorluktur ne de olsa benden başka bir ben yok ve hala senin bıraktığın kızınım çoğu insan kızsız bile bana benden başka hiç kimse bana bu denli kıyamaz ve zarar veremez...

Seni çok özledim çok.